

Under den gældende Lov Nr. 104 af 10. Maj 1912 har der udviklet sig en almindelig Praksis, som lovfæstes ved de stillede Ændringsforslag. Dette gælder saaledes Ændringsforslagene til § 10 om Bevilling paa kort Aaremaal baade i Købstad- og Landkommuner, til § 27, hvor det er den almindelige Regel, at Amsraadet indhenter Sogneraadets Erklæring, og at denne bliver afgørende for Amsraadets Beslutning, og til § 40 angaaende Kommuneafstemningerne, der nu har været praktiseret siden 1907 med almindeligt Flertal af de afgivne Stemmer som afgørende for Vælgernes Stilling til, om Bevillingen skal gives. Afstemningens Resultat er som Regel ogsaa vejledende, om ikke afgørende, for den Beslutning, Bevillingsmyndigheden tager til den foreliggende Ansøgning. Det maa derfor nu være ønskeligt, at disse Afstemninger kommer til at foregaa efter ensartede og lovbundne Regler.

Endnu er man ikke, enten ved Administrationen eller Domstolene, naaet til at fastslaa en bestemt Regel for, hvem der i det enkelte Tilfælde maa kunne anses for rejsende, der har Ret til at blive beværtet i et Gæstgiveri paa Landet. Det maa derfor anses for heldigst, at Bevilling til Gæstgiveri paa Landet meddeles efter Bestemmelserne i § 16.

Erfaringerne viser, at Bevillingerne til at drive Beværtning paa Jernbanestationer i adskillige Tilfælde udnyttes til at drive almindelig Beværtning med siddende Gæster til Skade for Sikkerhedstjenesten og for den paagældende Sognekommunes Beboere, samt til Ulempe for de rejsende.

En saadan Udnyttelse af Bevillingen maa antages at være i Strid med de Forudsætninger, hvorunder den er givet, navnlig paa de Steder, hvor der hengaar flere Timer, uden at der passerer noget Tog. Ud fra disse Betragtninger foreslaas som Tilføjelse til § 29, 1ste Stykke, en Bemyndigelse for den vedkommende Bevillingsmyndighed til at forbyde Udskænkning eller Nydelse af stærke Drikke en halv Time før og en halv Time efter Togtid, samt at Bestemmelserne i § 16 finder Anvendelse paa Jernbanestationer beliggende i Landkommuner.

Et Kontraktsforhold, der er indgaaet paa et bestemt Aaremaal, hjemler ikke Ret til Erstatning, fordi Kontrakten ikke fornyes. Har Bevillingshaveren derimod faaet Tilsgagn om Erstatning, og en Ikke-Fornyelse skyldes, at Bevillingshaveren ikke anses for at opfylde den i § 4 Nr. 6 satte Betingelse for at opnaa Bevilling, maa han kunne indanke Spørgsmaalet for Indenrigsministerens Afgørelse.

Ved den nu foretagne Revision af Loven er der taget Hensyn til de gennem 11 Aar indvundne Erfaringer. En lovbunden Pligt til paa ny at forelægge Loven til Revision inden den 1. November 1932 kan derfor neppe være paakrævet.

Et *Mindretal* (Godskesen, Karberg, Lange, Lemvigh-Müller, Lewinsky, F. K. Madsen, Martin Olsen, Pürschel, C. F. Sørensen og Sv. Trier) mener i og for sig, at der ingen Grund er til at paalægge yderligere Baand eller Indskrænkninger end allerede ved den nugældende Lov sket og har derfor kun med største Resignation kunnet tiltræde den Affattelse, Landstinget har givet Lovforslaget. Mindretallet hen-

viser herom til sine tidligere Bemærkninger i Tingene.

I Fællesudvalget har Mindretallet vel kunnet gøre yderligere Indrømmelser paa en Række Punkter af praktisk Betydning. Men man maa fastholde Landstingets Affattelse med Hensyn til de principielle Bestemmelser i § 19, § 27, § 40 og §§ 42 og 43. Mindretallet gør herefter nedenstaaende *Indstilling* under Nr. II.